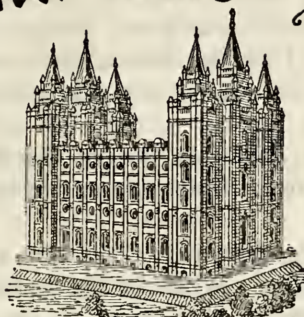
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 14. Den 15de Juli 1901. 50de Aargang.

Tale af Apostel Anthon H. Lund

ved den 71. Aarskonference, afholdt i Tabernaklet i Salt Lake City Fredagen den 5. April 1901.

Det glæder mig at se saa mange af de Hellige til Stede paa vor Konferences første Dag, og jeg har glædet mig ved at lytte til Brødrenes Raad og Formaninger. Den sidste Talers Bemærkninger gjorde et dybt Indtryk paa mig. Han vidnede om, at de ledende Mænd i Kirken ere ydmyge. Apostlene have nylig afsluttet deres Kvartalskonference, og et af de Emner, der blev omhandlet, var Ydmyghedens Princip. Af de forskellige Udtalelser fremgik det, at for at gøre Fremgang i Guds Rige er det absolut nødvendigt at stræbe efter Ydmyghed. Jeg kan ogsaa bære Vidnesbyrd om, at de tolv Apostle ere enige og søge at være eet i Gerning og Tanke med det første Præsidentskab. Da Broder Cowley læste fra Aabenbaringen, i hvilken der meddeles os, at Fortidens Disciple nærede Nag til hverandre, kunde jeg ikke undgaa at glæde mig ved Tanken om, at det kan siges om Nutidens Apostle, at de ere enige, og det var ønskeligt, at det samme kunde siges om hele Israel. Vi vide, at der forlanges af os, at vi skulle være enige; thi dersom vi ikke ere enige, vil Jesus ikke anerkende os. I en af Aabenbaringerne siger Frelseren:

„Men sandelig siger jeg eder, undervis hverandre efter det Embede, hvortil jeg har beskikket eder,

Og lader enhver agte sin Broder lige med sig selv og øve Dyd og Hellighed for mig.

Og atter siger jeg eder, lader enhver agte sin Broder lige med sig selv;

Thi hvilken Mand iblandt eder, der har tolv Sønner, og gør ingen Forskel mellem dem, og de tjene ham i Lydighed, og han skulde sige til den ene: Vær du klædt i kostelige Klæder, og sid du her, og til den anden: Vær du klædt i Pjalter, og ser paa sine Sønner, kan sige: Jeg er retfærdig?

Se, dette har jeg sagt eder som en Lignelse, og saaledes er det med mig. Jeg siger eder: Værer eet, og dersom I ikke ere eet, ere I ikke mine."

Dette forlanges ikke alene af de Tolv, men af alle de Hellige. Dersom vi vente, at vor Herre og Frelser skal kendes ved os og antage os som sine Børn, maa vi vise ham, at vi ere eet, ikke alene i Tro, men ogsaa i vore Gerninger og i vor Opførsel mod vore Medmennesker. Herren har altid fremhævet Nødvendigheden af Enighed. I sine sidste Formaninger til sine Disciple paapegede Frelseren med stor Bestemthed, hvor betydningsfuldt det var for de Hellige at være enige. Han ønskede, at de maatte blive eet, ligesom Faderen og han vare eet, og bad til sin Fader i Himlen, at dette maatte ske. Enighed har i alle Tidsaldre været et af de Helliges Karaktertræk. Som Sidste-Dages Hellige burde vi stræbe at være forenede, forenede med hverandre indbyrdes saavelsom med Kirkens Præsidentskab. Lad os lytte til deres Raad og formanende Ord og anvende dem i det daglige Liv, og lad ikke den ene overse den anden.

Dersom et Menneske erhverver sig mere af denne Verdens Gods end et andet, burde dette ikke gøre ham hovmodig og have til Følge, at han betragter sig bedre end sin Broder. Husk paa Ordsproget, som siger, at „Hovmod staar for Fald". Der burde ikke være nogen Standsforskel mellem de Sidste-Dages Hellige, og jeg tror heller ikke, at vi i Almindelighed lide af denne Fejl; men nu og da ser det ud, som om Hovmodsfølelsen gør sig gældende iblandt os paa en iøjnefaldende Maade. Forleden Dag havde jeg den Fornøjelse at være til Stede ved en Fødselsdagsfest, der til Ære for Præsident Snow var arrangeret af de Brødre, som arbejdede i Templet. I en Samtale med en af vore Biskopper ytrede jeg, hvor behageligt det var at iagttage, med hvilken Frihed og Ugenerthed de, som ikke vare formuende, blandede sig mellem dem, der vare bedre stillede, saaledes som Brødre og Søstre skulle gøre, og han sagde: „Jeg har hørt Nogle sige, at der er Standsforskel iblandt os, og Mænd, som ere rige, beskyldes for at ringeagte deres Brødre; men jeg har aldrig lagt Mærke til dette." Denne Mand er meget velhavende, men han anser sig ikke af den Grund bedre end hans mindre formuende Brødre.

Det er min Anskuelse, at Rigdom i Almindelighed gør Folk hov-

modige og stolte. Dersom Herren velsigner os med timelige Rigdomme, burde det ikke have en saadan Virkning paa os. Det er ikke altid deres Skyld, som ere velhavende, at der sommme Tider opstaar en Rangforskel mellem dem og deres mindre bemidlede Brødre. Vi, som ikke have meget af denne Verdens Gods, ere heller ikke helt fri for at være stolte. Dersom f. Eks. en Broder, med hvem vi have været godt kendt, og som har erhvervet sig flere Midler end vi, skulde gaa forbi os og af Vanvare undgaa at hilse, ere vi straks tilbøjelige til at kritisere ham og gøre den Bemærkning om ham, at han, fordi han er mere velhavende end vi, ikke vil lægge Mærke til os. Han er maaske fuldstændig uskyldig, men vi vedblive at nære disse Følelser mod ham, og vi blive fremmede for hinanden. Dette burde ikke være Tilfældet. Vi burde elske hverandre og fremfor alt være enige. Der er ingen Rangforskel blandt dem, som virke i Templerne; det er noget, der er fuldstændig ukendt der. Naar vore Missionærer gaa ud og forkynde Evangeliet, hænder det undertiden, at en ung Mand, hvis Forældre ere rige, kommer til at arbejde sammen med en anden ung Mand, hvis Forældre ere ubemidlede; men dette fjerner dem ikke fra hinanden eller bevirker, at den rige Mands Søn ser den fattige over Hovedet. De følges ad, naar de gaa ud med Skrifter; de bede og holde Møder sammen og leve sammen som Brødre. De glemme, at den ene har flere Midler end den anden, og hellige al deres Tid og Opmærksomhed paa den Sag, de virke for. De samme Følelser, som gøre sig gældende blandt Missionærerne indbyrdes, og som give sig til Kende i Guds Templer, burde ogsaa kunne mærkes iblandt eder i eders daglige Liv.

Lad os ikke glemme de Paamindelser, vi have faaet med Hensyn til Ydmyghed. Tro ikke, at Ydmyghed er i Strid med Storhed. Tværtimod! Ingen har opnaaet Storhed uden at være ydmyg. Verdenshistorien indeholder Navne paa store Mænd, som ikke fortjene denne Titel. For at være en stor Mand kræves der, at vedkommende er original. En saadan Mand maa ikke ligne Massen af Folket. Han maa besidde en eller anden Ejendommelighed, der gør ham forskellig fra andre, og denne Ejendommelighed eller dette Karaktertræk maa være af en saadan Beskaffenhed, at det har en gavnlig Indflydelse paa Menneskene. Tag f. Eks. Frelseren, som Præsident Snow henviste til i Formiddags. Han blev født i en Krybbe i Bethlehem. Han tragtede ikke efter denne Verdens Gods. Han kom her for at udføre en Mission. Han var ydmyg i sin Optræden og i alle sine Handlinger, og alligevel var han den største blandt alle paa denne Jord. Den samme Egenskab besad Profeten Joseph. Han var ydmyg og paa samme Tid en stor Mand. Jeg betragter ham som den største i det 19. Aarhundrede. Menneskene ville undersøge og studere de Sandheder, han udtalte og frembragte ved Guds Hjælp og Bistand, og man vil anerkende deres Værdi.

Hans Efterfølgere have ligesom han været ydmyge Mænd og tillige store Mænd, og dersom vi vente at blive fremragende her paa Jorden, maa vi ikke glemme at være ydmyge. Vi hige efter Ophøjelse og Herlighed, men før vi naa Maalet, maa vi først gaa gennem Ydmyghedens Dal og derpaa stige gradvis opad.

Vi maa udvikle disse Dyder iblandt os. Vi maa stræbe efter Enighed i vor Midte. Lad det være vor Opgave at bedømme Mænd efter de store og gode Gerninger, de have udført, og ikke efter deres Rigdomme. De Tolv have modtaget Kaldet fra Herren; de føle sig ikke opblæste og stolte, fordi det er faldet i deres Lod at indtage et højere Sæde i Synagogen; men de indtage deres Stilling med Frygt og Skælven, bange for, at de ikke skulle være i Stand til at udføre deres Kalds Pligter. De modtage Kaldet med Forstaaelse af, at det gør dem til de Helliges Tjenere, og de prøve paa at leve saaledes, at de kunne tjene dem og deres himmelske Fader.

Det er ikke min Hensigt at optage mere Tid. Jeg ønsker kun at indpræge paa eders Sind, hvor vigtigt det er, at vi forblive enige. Enighed vil gøre os stærke og sætte os i Stand til at føre og vinde Slagene, som vi vente at skulle deltage i. Jeg bærer Vidnesbyrd om, at dette er Guds Rige og Stenen, som Daniel saa. Lad os bestræbe os for at besidde Stenens Egenskaber: Sammenhold og Styrke. Gud velsigne eder alle. Amen.

Nyt Lys fra babyloniske Optegnelser.

Professor i Assyriologi ved Berlins Universitet, Delitzsch, som maaske er den ledende Autoritet paa den babyloniske Litteraturs Omraade, holdt for kort Tid siden et Foredrag i den tyske Hovedstad om de for nylig fra Kile-Skriften gjorte Opdagelser til Videnskabens Berigelse. Vi meddele efter „Kreuzzeitung" følgende Udtog af Foredraget:

Babylonia er Lertavle-Litteraturens Hjemstavn, hvad det ogsaa er for Billeder i brændt Ler for Engle, Kerubim og Serafim. Nogle af Billederne, som findes paa disse Tavler, svare fuldstændig til Bibelens Fremstilling af disse Væsner. Dæmoner og Djævle ere afbildede i de afskyeligste Former, og Kampe mellem Lysets og Mørkets Engle ere tegnede paa den livagtigste Maade. Det kongelige Bibliotek, der er afdækket, er af uvurderlig Værdi. De historiske Beretninger om de forskellige Kongers Regering bleve nedskrevne paa Ler-Prismaer, der havde otte og somme Tider ti Sider; men andre Ting bleve ogsaa omtalte; det blev skrevet med en fin Stift paa det fugtige og bløde Ler, som derpaa hærdedes ved Brænding. Kong Salmanasers Bibliotek viser, at Folk paa denne Tid tænkte og følte omtrent, som vi gør i Dag. En Hofmand

forsikrer Kongen, at han daglig beder for hans og hans kongelige Moders Velfærd. En gammel Tjener beder Kongen om at ansætte hans Søn som en af sine Pager, og han forsikrer sin kongelige Herre, at hvis hans Ønske opnaas, vil han falde ned paa sit Ansigt.

Vi have Babyloniernes hele Visdom paa de offentlige Bibliotekers store Tavler. I et episk Digt om Skabelsen findes væsentlig de samme Ideer som i første Mosebog, og den babyloniske Beretning om Syndfloden er af større Originalitet end selve den bibelske Beretning; den samme etiske Grundtanke og Klage, fuld af Sorg, Fortrydelse og Omvendelse, den samme Søgen efter Naade og Forløsning, som vi finde i Davids Salmer, træffe vi ogsaa i Babyloniernes Salmer. Ligesom i det gamle Testamente spørger Præsten Manden, som lider, angaaende hans Synder, om han har krænket sin Næstes Hustru, eller om han har undladt at adlyde den broderlige Kærligheds Lov. Vi finde en Overflødighed af Forretnings- og Giftermaals-Kontrakter og lærde Diskussioner, som give os en klar Ide om den Tids Kultur. Vi modtage Oplysninger om, at en Mands Svigersøn fik ikke alene Datteren, men ogsaa et vist Antal Kvæg, og at Huslejen paa den Tid varierede fra 12 til 29 Mark (tysk). En af de værdifuldeste Kunstgenstande fandtes i Nebukadnezars Palads; det var en Statue af en hvid Løve med en gul Manke, den var af brændt Ler og dannet af et stort Antal Tavler.

Det er et højst mærkeligt Faktum, at den babyloniske Civilisation næsten stod stille i omtrent sytten Hundrede Aar. Det er ogsaa højst besynderligt, at Babylonierne, der ligesom alle semitiske Folkeslag oprindelig vare Monotheister, i over tre Tusind Aar øvede Billeddyrkelse og det mest udprægede Flerguderi. Dette maa tilskrives Indflydelse fra Summarianerne, hvem vi ogsaa skylde Inddelingen af en Time i 60 Minutter og Dyrekredsens Inddeling i tre Hundrede og tres Grader. Vi kunne finde Beviser paa denne Kultur lige op til det femte Tusind Aar før Kristi Fødsel ved Hjælp af denne underfulde Kile-Skrift-Litteratur. Delitzsch ender med at sige: „Som fra Babels-Taarnets Top kunne vi betragte Jordens Nationer; men vi kunne i Særdeleshed betragte denne Gud i sin himmelske Herlighed, for hvilken et Tusind Aar er som een Dag, der forsvandt i Gaar som en Nattevagt."

Om Søvn. Er det klogt af et Menneske at nægte sig selv den nødvendige Søvn og sove nogle Timer mindre i Døgnet for at kunne udføre noget mere Arbejde? Paa dette Spørgsmaal gav en berømt Videnskabsmand nylig følgende Svar:

Nej, det er en stor Fejltagelse. Jeg tror, at Grunden til, at Negrene opnaa saa høj en Alder, er, at de sove saa meget. Man fortæller om Gladstone, at han sov nogle Timer længere i Døgnet end de fleste Mennesker, og det skal være Grunden til, at hans Aandsevner vedbleve at være usvækkede i hans høje Alder.

Positivisme.

For en Tid siden blev der i Chikago udført en Ritus, der antages at være den første i sit Slags i denne By. Det var et to Aar gammelt Barns „Fremstilling for Menneskeheden" efter de saakaldte Positivisters Ideer; denne Ceremoni er for dem „det første Sakramente" — en Slags Substitut for Daaben. Den nævnte Ritus beskrives saaledes:

„Hr. Harrison læste Fremstillings-Hymnen, der var forfattet af Dommer Lushington fra London, bad en kort Bøn for Menneskeheden og holdt en Tale om Børns Fremstilling. Baade Bøn og Tale iblandt Positivisterne antage en Form af ophøjede Beslutninger, bestyrkede ved Bestræbelsen efter at holde Samkvem med de ædle Aander iblandt de Døde som i George Elliots: „O, maa jeg forenes med det usynlige Kor." Efter at Forældrene og Fadderne havde aflagt deres formelle Løfter, skrev de deres Navne paa en Liste, der vil blive nedlagt i Positivisternes Hovedkvarter i London.

Positivisterne ere Disciple af en fransk Filosof, Auguste Comte, som døde i Aaret 1857. Navnet har sin Oprindelse fra hans Læres Grundsætninger, at al menneskelig Kundskab gennemgaar tre forskellige Udviklings-Trin, det teologiske, det metafysiske og det positive, af hvilke det sidstnævnte er det højeste. Positivisterne betragte ikke længere de indtrædende Fænomener som et Udslag af Skaberens Vilje; ej heller søge de efter den første Aarsag, vel vidende, at der er meget, som menneskelig Forstand ikke kan fatte; de ere tilfredse med at analysere, klassifisere eller sammenligne, hvad de bemærke, for saa vidt det er indenfor Fornuftens Grænser. Som anvendt paa Samfundet, nægter Positivisterne at se Guds styrende Haand i Historien, og de have ingen Ærbødighed for det Herredømme, hvis Grundlag er Folkets Vilje. De tage kun Hensyn til Forholdet iblandt Menneskene og haabe at kunne grundlægge Genfødelsen paa det kendte eller det, om hvilket en positiv Kundskab kan erholdes angaaende disse Forhold.

Ved den første Tanke kunde det synes, at der kun var liden Plads for Religion i et saadant filosofisk System, men, som det i North American Review for Marts forklares af en af dets Forkæmpere, er det Positivismens Formaal at flytte Religionen fra det „overnaturlige til en videnskabelig Basis, fra en teologisk til en menneskelig Lærdom" og at underordne Politik, baade national og international, saa at Moralitet og Religion — som Positivisterne forstaa det — kan gennemtrænge alle menneskelige Tanker og Gerninger. Det forklares, at den almægtige som saadant intet har at gøre med Pension til de Gamle, med kvindelig Stemme-Ret, med Opera, Teater og Tusinde andre menneskelige Foranstaltninger; selvfølgelig stilles Mennesket som Religionens Midtpunkt.

I Følge ovenstaaende forkaster Positivismen Aabenbaring som uvidenskabelig; den betragter ikke Oplysning fra en højere Kilde som nødvendig angaaende Sandhed og Vildfarelse, Ret og Uret, Liv og Udødelighed, Opførsel og Ansvarlighed. Den anser menneskelige Jagttagelser og Fornuftslutninger om disse og lignende Genstande for tilstrækkelige til menneskelig Vejledning og tror, at Genfødelsen vil komme som en Følge af den saaledes modtagne moralske Kraft uden guddommelig Indblanding.

Der er den ene Sandhed i Positivismen, at det er ubetinget nødvendigt for Religionen at gennemtrænge alle menneskelige Foretagender, Tanker og Følelser, men hvis der ikke er nogen anden Religions-Kraft end den, som menneskelig Fatteevne og Tænkemaade kan meddele, vil dens Kraft snart være udtømt. Endnu har man ikke opfundet nogen Maskine, der kan drives ved sin egen Bevægkraft. Ingen Plante, hvor kraftig den end er, kan vokse, hvis den er afskaaret fra sin Forsynings-Kilde. Hvad vilde Jordens Skæbne blive, om Solens Lys og Varme blev borttaget fra den, og den blev overladt til at udvikles ved sin egen indre Ild? Barnet kan kun gøre liden Fremgang i Kundskab, hvis de, som have høstet Erfaringer i Livet, nægte at undervise det; ej heller kan Menneskeheden gøre Fremgang uden Guds Vejledning. Der kunde ikke være nogen sand Religion i Verden uden guddommelige Forskrifter; ikke heller kan Sandheden længe blive bevaret uden vedvarende guddommelig Aabenbaring. Dette er en videnskabelig Sandhed; den er grundlagt paa Erfaringer af alle Tidsaldre.

Jo mere vi undersøge Verdens Religioner og filosofiske Systemer, jo klarere bliver det, at ingen af dem kan sammenlignes med Fortrinligheden af Jesu Kristi Evangelium. Dette alene afgiver en tilfredsstillende Aarsag til alle Fænomener baade i den synlige og den usynlige Verden; det alene yder et Hjælpemiddel mod alle menneskelige Daarligheder og udpeger den eneste sikre Vej til Lyksalighed baade i denne Verden og den tilkommende. (Deseret News.)

Pligten. Der er intet, som i den Grad styrker vor Tro og vor sædelige Virkekraft som en vedholdende Troskab mod Pligten; de mange smaa, gode Gerninger, vi øve i Løndom, de mange smaa Ofre, vi bringe, forene sig efterhaanden til en fast og sammensluttet Helhed i Lighed med hine romeske Mure, der have staaet i Aarhundreder, fordi de smaa Stene, af hvilke de opførtes, bleve sammenføjede ved et fast og varigt Bindemiddel. Der er paa den anden Side intet, der i den Grad svækker Personligheden som en gentagen Utroskab i Smaating. Hver enkelt Forsømmelse er ikke i og for sig af stor Betydning, men den bibringer dog sit til at undergrave det sædelige Liv og løsne det i dets Fuger, indtil der saa pludselig en Dag lister sig en Fristelse frem og kaster den hele Bygning overende i et Øjeblik. Eug. Bersier.

Den 15de Juli 1901.

Herrens Tjeneste.

Der er et vist Noget forbundet med Evangeliets Forkyndelse, som, medens Sindet er lige saa optaget deraf som af Fornøjelses-Stræben og Berømmelse eller Rigdom, dog er væsentlig forskellig, baade i dets Fremgangsmaade og dets Virkninger paa den menneskelige Forstand. I det ene findes der Plageri, Ængstelse og en altid lokkende Fristelse til at forglemme andres Interesser, medens der i det andet findes en stille Fred, endogsaa en Længsel efter at virke til andres Fordel. Det ene er „af Jorden, jordisk" og indbefatter Ting, som visseligen ere „ødelæggende i deres Nydelser", det andet handler om aandelige Ting og om Gerninger, der lede til det evige Liv. Plan og Hensigt ere forskellige, Aanden er forskellig, og saaledes maa Følgerne nødvendigvis blive. Gud paavirker det ene, den menneskelige Natur det andet; det ene er fuldkomment, det andet stræber fremad paa sin egen Bane i en egennyttig Hensigt.

Tilfredsstillelsen er inderlig og vedvarende i det ene Tilfælde, i det andet lunefuld, forsvindende og midlertig; Tiden indskrænker det ene, hvis Vej leder til Fordærvelsen og er egennyttig, indskrænket og uoverensstemmende med guddommelige Egenskaber og enhver Aabenbarelse af de guddommelige Karaktertræk; det andet begrænses af Evigheden, dets Bane fører opad og er ædel, højmodig og i Harmoni med Guddommen.

Alligevel foretrække utallige Mennesker de Ting, som høre Verden til, det lave, forsvindende og dødelige, og kun faa vælge at virke for højere og ædlere Ting; dog have maaske de fleste i Ungdommens forhaabningsfulde Dage — selv iblandt de gemeneste — varme Tanker, høje Forhaabninger og gode Forsætter; det Rette har da en egen Tillokkelse for Ynglingens glødende Fantasi, selv blandt daarlige Omgivelser. Men Slangen er paa hans Sti og Løven i Vejen; Fristelsen virker, Omgang forstyrrer og nedbryder denne Ungdoms-Drøm, og Omgivelser med Erfaringer svække og udslette efterhaanden det guddommelige Ideal.

Det kan med Rette siges, at „den Vej er bred, og den Port er vid, som leder til Fordærvelsen, og der er Mange, som gaa igennem den". Eksemplet er smittende, ældre Ofre prale til de Unge, og at le ad den ømfindtlige Samvittighed er Daarens Musik; Forsætter besnæres af Slimet i Livets Flod, og et Forsøg paa at frigøre den druknende Sjæl fra Nutidens Synds slimede Garn synes at være imod al Haab og Forventning.

Lykkelige ere de, som have Fasthed og Viljekraft, den moralske Stand-

haftighed, Troens Principper i deres Sammensætning, og som fra deres tidligste Liv ere blevne belærte om at søge efter Gud, at kende Sandheden og udøve Retfærdighed. Det synes lettere at opnaa Frelse for saadanne end for dem, der maa fægte imod den store Overmagt og de sørgelige Yderligheder for at opnaa bedre Tanker. Evangeliet er en kostelig Ting i en saadan Kamp; det er en Lysbringer, en Livgiver, „Herrens Lys"; ved dette kunne de svage opnaa Kraft, Udfrielse og Frelse; Trofasthed sikrer guddommelig Understøttelse, Forsætter modtage Føde, som intet Menneske kan give, alle Himlens Kræfter ere undergivne den ydmygste bedende Sjæl iblandt Menneskenes Børn, „Troens Bøn skal frelse den Syge", de Svage kunne blive saa stærke, at de sikkerlig ville være i Stand til at overvinde.

Hvor ofte komme ikke disse Tanker til os som ved et Lynglimt! Hvor ofte ere vi ikke efter vore personlige Erfaringer blevne udfriede, og hvor mange Vidnesbyrd have vi ikke hørt om disse store aandelige Bedrifter i Missions-Marken? Hvor mange have vi ikke hørt, som med glødende Ord og taarevædet Øje udtrykte den Fred og Lyksalighed, de have følt ved at udføre det ærefulde Arbejde: at prædike „Udfrielse for Fangerne og Aabning af Fængslets Døre for de Bundne"? Ingen Glæde kan maale sig med den at samtale med en ærlig søgende Sjæl; intet styrker Bestræbelsen saa kraftigt som den ædle Følelse, der gør sig gældende ved at lede en omvendt ned i Daabens Vande; ej heller kan noget give saa ophøjende Følelser som at betragte de underfulde Aabenbarelser af aandelig Virksomhed, der iagttages, naar den trofaste Troende lærer sine Pligter om Tro, eftersom Dage og Uger skride fremad. Intet er saa bevægende, ingen Musik saa gennemtrængende, ingen Overraskelse saa gennemgaaede for den ydmyge Besøgende i et fremmed Land som at bære Vidnesbyrd i brændende Ord og se et samvittighedsfuldt Livs Frugt blive udvist af en, som han har været et Redskab i Herrens Haand til at velsigne og bringe Naadens Frugt.

Vi vide, hvorledes det gaar, og hvorledes Ældsterne føle; vi vide, at Bestræbelse og Opofrelse er som Støv i Vægten i Sammenligning med at frelse Sjæle! Det er sandelig ædelmodigt at være en Jesu Kristi Budbærer, en Repræsentant for den underfulde Organisation, som kaldes „Kirken", at forstaa den levende Sandheds Kraft og forstaa Værdigheden af Præstedømmets Fuldmagt, at forkynde Herrens Ord og se et Menneske frelst!

Haandværk, Handel og den daglige Beskæftigelse er intetsigende; Afbrydelser fra Hjemmets Tillokkelser, Opofrelse af Tid og Midler, medfødte Talenters Brug og Opfyldelsen af mangt et inderligt Ønske — alle sige, det er bedre, lettere og mere indbringende at virke for Guds Sag end for sin egen, at besidde Indflydelse som en Herrens Tjener, der langt overgaar Politik, og at det er bedre at søge de fortabte Faar af

Israels Hus end at søge det ædle Guld. Utallige Vidner have i Guddommens umiddelbare Tjeneste opnaaet deres lykkeligste Timer ved at hjælpe til at opbygge det Rige, som bestaar af virkelige, levende Sjæle, og som skal vedvare evindeligen. „Den, som underviser Sjæle, er viis," og „de, som undervise, skulle skinne med Firmamentets Glans, og de, som omvende mange til Retfærdighed, som Stjernerne evindeligen."

Millennial Star.

Ankomst. Den 30. Juni ankom følgende Ældster fra Zion: Søren Anderson fra Centerfield; James Monson fra Mt. Pleasant; Andrew L. Torpe fra Ephraim; James Jensen fra Centerfield; Charles Olson fra Millville og Christian M. Nikolaisen fra Bear River City, alle fra Utah. Vi byde dem alle et hjerteligt Velkommen.

Beskikkelser. Ovennævnte Ældster beskikkes til at arbejde som følger; i Københavns Konference: Andrew L. Thorpe og Christian M. Nikolaisen; i Aarhus Konference: James Jensen; i Bergens Konference: Søren Andersen; i Trondhjems Konference: James Monsen og i Skåne: Konference: Charles Olson.

Afløsninger. Efter et godt udført Arbejde afløses følgende Ældster fra deres Missions-Virksomhed med Tilladelse til at rejse hjem til deres Kære i Zion: James L. Jenson og Alfred Anderson fra Gøteborgs Konference.

Ældste F. N. Christiansen fra Trondhjems Konference afløses ogsaa paa Grund af Sygdom med Tilladelse til at rejse hjem.

Ældste Jens C. Nielsen er afløst fra sin Missions-Virksomhed i den skandinaviske Mission.

Konference-Møder.

Efter Anmodning fra Apostel F. M. Lyman afholdes Aarets Efteraars-Konferencer som følger:

Aarhus	Tirsdagen	den	6.	August
Aalborg	Torsdagen	„	8.	„
København	Søndagen	„	11.	„
Malmø	Tirsdagen	„	13.	„
Gøteborg	Torsdagen	„	15.	„
Stockholm	Søndagen	„	18.	„
Kristiania	Tirsdagen	„	20.	„
Bergen	Søndagen	„	25.	„
Trondhjem	Onsdagen	„	28.	„

Apostel F. M. Lyman og Søster Lyman samt Præsident A. L. Skanchy vilde overvære disse Møder, og de vente at møde alle Missionærerne og saa mange af de Hellige som muligt.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 128.)

Grader af Herlighed. I Kristi Lære hentydes der til, at Himmelens Privilegier og Herligheder ere gradvise og passe til de Frelstes forskellige Evner. Han siger til sine Apostle: „I min Faders Hus ere mange Boliger; men dersom det ikke saa var, havde jeg sagt eder det. Jeg gaar bort, at berede eder Sted. Og naar jeg gaar bort, og faar beredt eder Sted, kommer jeg igen, og vil tage eder til mig, at hvor jeg er, skulle ogsaa I være." (Joh. 14, 2.—3.)

Det samme siger Paulus, da han taler om Opstandelsens tre gradvise Herligheder: „Og der ere himmelske Legemer og jordiske Legemer; men en er de himmelskes Herlighed, en anden de jordiskes. En er Solens Glans, en anden Maanens Glans, en anden Stjernernes Glans; thi en Stjerne overgaar den anden i Klarhed. Saaledes er og de Dødes Opstandelse." (1. Kor. 15, 40.—42.)

I denne Uddeling er der bleven meddelt en fuldkomnere Oplysning angaaende dette Emne. Af en Aabenbaring, given i 1832 (P. B. 76. Kapitel), lære vi, at der er oprettet tre store Riger eller Grader af Herlighed til fremtidig Beboelse for Menneskeracen; de ere bekendte som den celestiale, den terrestriale og den telestiale Herlighed. Langt under den sidste og den mindste af disse er den evige Strafs Tilstand, som er beredt for Fortabelsens Sønner. Disse tre Riger af vidt forskellig Herlighed ere indbyrdes organiserede efter en gradvis Plan. Det telestiale Rige indbefatter en stor Mængde Underafdelinger; det samme er Tilfældet med det celestiale, og vi slutte analogisk, at et lignende Forhold finder Sted i det terrestriale. Paa denne Maade er der indført passende Beredelser for Menneskehedens forskellige Grader af Belønning. Det celestiale Rige nyder saaledes den højeste Ære ved Faderens og Sønnens personlige Forvaltning. Det terrestriale Rige vil blive forvaltet gennem det højere uden at modtage nogen fuldkommen Herlighed. Det telestiale Rige regeres ved det terrestriales Betjening gennem Engle, som ere beskikkede til at tjene dem.

I Mangel af direkte Aabenbaring desangaaende, hvorved en ufejlbarlig Kundskab alene kunde opnaas, er det fornuftigt at antage, at i Følge Guds evige Fremskridts-Plan vilde Forfremmelser fra en Grad til

en anden i de forskellige Rigers Herlighed og fra Rige til Rige blive bestemte. Men hvis Modtagerne af en lavere Herlighed ere i Stand til at gøre Fremskridt, ville Væsener af en højere Rang sikkerlig ikke blive afskaarne fra Forfremmelse; vi kunne saaledes slutte, at Grader og Forskelligheder i Udviklings-Trin altid ville udmærke Guds Rige. Evigheden er fremadskridende; den væsentlige Fremtoning af Guds Livs Hensigt med os er forenet med Kraft til evig Formerelse.

Fortabelsens Sønner. Skriften underretter os om, at der er visse Sjæle, hvis Overtrædelser ere af den Beskaffenhed, at de ere udenfor den nuværende Frelses Plans Muligheder. Disse kaldes Fortabelsens Sønner, Børn af den faldne Engel, som en Gang var Morgenrødens Søn, men nu Lucifer eller Fortabelsen. Det er dem, som krænkede Sandheden i det fulde Skin af Kundskabens Lys, og som efter at have modtaget Kristi Vidnesbyrd og den Helligaands Begavelse, fornægtede dem og modstod Guds Magt, korsfæstede Herren paa ny og bragte Skam over hans Navn. Dette er den utilgivelige Synd; den kan kun begaas af saadanne, som efter at have modtaget Kundskaben og Sandhedens hellige Overbevisning gjøre Oprør imod dem. Denne Synd sammenlignes med Lucifers Forræderi, ved hvilket han søgte at anmasse sig Guds Magt og Herlighed. Angaaende deres forfærdelige Skæbne har den Almægtige sagt: „Jeg siger, at det havde været bedre for dem, om de aldrig vare fødte; thi de ere Vredes-Kar, dømte til at lide Guds Vrede, med Djævelen og hans Engle i Evigheden, og om hvem jeg har sagt, at der er ingen Forladelse i denne Verden, ej heller i den tilkommende .... De skulle gaa bort til evig Straf, hvilken er en uendelig Straf, evigvarende Straf, at regere med Djævelen og hans Engle i Evighed, hvor deres Orm aldrig dør, og deres Ild ikke udslukkes, hvilket er deres Kval; og hverken Enden derpaa eller Stedet, eller deres Pine, ved noget Menneske; thi aldrig er det blevet aabenbaret, ej heller er det nu, og vil aldrig blive aabenbaret for Mennesker, uden for dem, der faa Del deri; desuagtet viser jeg, Herren, det ved Syn for mange, men tillukker det straks igen; derfor forstaa de hverken dets Ende, Vidde, Højde, Dybde eller Elendighed, ej heller gives der noget Menneske, uden de, der ere bestemte til denne Fordømmelse." (P. B. 76, 32—48.)

Kirkens Lære er sikkerlig meget bestemt i at definere Forholdet imellem den dødelige Tilværelse og i at lære om den individuelle Ansvarlighed og Menneskets fri Vilje. Kirken paastaar, at som Følge af det frygtelige Ansvar, der hviler paa hvert Menneske som den uindskrænkede Leder af sin egen Kurs, maa det have Frihed til at vælge i alle Ting — fra Livet, der leder til det himmelske Hjem, til den Bane, som fører til Fordærvelsens Elendigheder. Frihed til at tilbede eller til at nægte al Tilbedelse er en Ret, Gud har givet. (Fortsættes.)

„Mormonismens“ Filosofi.

Af James E. Talmage, ved Utahs Universitet.

En Forelæsning, holdt efter Indbydelse og Auspicium af Denver filosofiske Selskab i Denver, Colorado, F. S. 14. Marts 1901.

(Fortsat fra Side 208.)

Guddommens Enhed er antaget i den bogstavelige Fylde af skriftlig Erklæring — at de tre ere eet i Hensigt, Plan og Fremgangsmaade; de ere lige i alle deres guddommelige Egenskaber; eet i deres guddommelige Alvidenhed og Almagt og dog lige saa adskilte og forskellige i deres Personligheder, som tre Personer paa Jorden kunne være. „Mormonismen“ paastaar, at de Skriftsteder, der vidne om Treenighedens Enhed, tillade denne Fortolkning; at saadant i Virkeligheden er den sande Mening, og at dette Begreb er overensstemmende med Fornuften.

Vi tro, at Menneskene bogstavelig talt ere Guds aandelige Børn, og at de ligesom Kristus havde en Tilværelse hos Faderen, førend han kom til Jorden for at paatage sig et fødeligt Legeme og for at leve og dø som et Menneske efter den forud bestemte Forløsnings Plan, saaledes har ogsaa ethvert Barn, der fødes til Verden, haft en aandelig Tilværelse, før det indgik i denne dødelige Prøvestand. Vi paastaa, at denne Lære er fornuftig, bibelsk og sand, og at Fødselen ikke mere er Sjælens Begyndelse end Døden dens Endeligt.

Det dødelige Livs Tidsrum er kun et Trin i Sjælens Løbebane, der adskiller den forudgaaede Evighed fra den paafølgende. Og denne dødelige Tilværelse er en af Faderens store Gaver til sine aandelige Børn, der giver dem Lejlighed til en uindskrænket Udøvelse af deres fri Vilje, Privilegium til at møde Fristelser og modstaa dem med deres Vilje samt Lejlighed til at vinde Ophøjelse og evigt Liv.

Vi paastaa, at alle Mennesker ere lige, hvad jordiske Rettigheder og menneskelige Privilegier angaa, men at enhver har sin individuelle Egenskab og Duelighed; at der var Aander i den første Tilværelse, som vare store og ædle, ligesom der var andre, som besad mindre Kraft og ringere Forsætter. Der er ingen Forandring i disse Aanders Natur eller Anlæg, som fødes til Verden; alle, som have Ret til Dødelighedens Privilegier, og som ere bestemte til en Tilværelse her paa Jorden, ville komme til den bestemte Tid og skulle gaa tilbage for at arve den Herlighed eller Fornedrelse, til hvilken deres Egenskaber passe. Evangeliet, som de Sidste-Dages Hellige forstaa det, stadfæster Menneskets ubetingede fri Vilje til at vælge de evige Fremskridts Midler eller det modsatte, at tilbede, som det ønsker, eller at nægte al Tilbedelse — og tage Følgerne af et saadant Valg.

„Mormonismen“ forkaster som Kætteri den falske Lære om Forud-

bestemmelserne som en absolut Tvang eller en uimodstaaelig Tilbøjelighed, der er paatvunget Individet enten til at gøre godt eller ondt — eller som en Forudbeskikkelse til en endelig Ophøjelse eller Fordømmelse; dog paastaas det, at Guds endeløse Visdom og Forudviden lader ham kende Enden fra Begyndelsen, og at han kan læse sine Børns Skæbne i deres Natur og Anlæg.

„Mormonismen" paastaar, at der er et virkeligt og bogstaveligt Slægtskab som mellem Fader og Barn imellem Skaberen og Mennesket — ikke i den figurlige Forstand, i hvilken en Maskine kaldes sin Fabrikants Barn; ikke et Slægtskab eller Forhold af en mekanisk frembragt Genstand til sin Skaber; men som Fader og Afkom. Kort sagt, vi driste os til at sige, at Menneskets Aand er Guddommens Afkom, og at det menneskelige Legeme, skønt det bestaar af jordiske Dele, dog samtidig er i Guds udtrykte Billede og Lignelse, ja, at Mennesket endogsaa i sin nuværende Fornedrelse og faldne Tilstand besidder, omend kun paa en lønlig Maade, de nedarvede Karaktertræk, Egenskaber og Kræfter, der vidne om dets mere end kongelige Nedstamning, og at disse kunne udvikles saaledes, at det kan uddannes paa en delvis guddommelig Maade her i Forgængeligheden.

Men „Mormonismen" er endnu dristigere. Den paastaar, at i Følge den organiske Naturs uforkrænkelige Lov — at Lige frembringer Lige, og at Formerelse samt Slægtens Vedligeholdelse maa føje sig efter Betingelsen „ethvert efter sit Slags" —, at Barnet kan opnaa Forældrenes forudgaaede Tilstand, og at Mennesket i sin dødelige Tilværelse er en embryonisk Gud. Hvor langt ind i Fremtiden det end maatte vare, hvilke Tidsaldre der end maatte forsvinde, hvilken Evighed der end maatte hengaa, førend et Individ, som nu lever i Dødelighedens Land, kan opnaa en Guddoms Rang og Hellighed, bærer Mennesket ikke desto mindre i sin Sjæl saadanne Fuldendelses-Muligheder, ligesom den krybende Larve eller den dødninglignende Puppe besidder den skjulte Mulighed, ja, naar Ødelæggelse i de tidlige Udviklingstrin forebygges, en virkelig Vished om en vinget Sommerfugls Skikkelse i al dens Skønhed.

„Mormonismen" paastaar, at den hele Natur baade i Himlen og paa Jorden virker paa en fremadskridende Plan; at endogsaa den evige Fader er et progressivt Væsen; at medens hans Fuldkommenhed er saa fuldendt, at den er ubegribelig for os Mennesker, besidder den samtidig den sande Fuldkommenheds Egenskab: Evner til evig Formerelse, og at Mennesket derfor i en langt bortliggende Fremtid, paa den anden Side af Evighedens Horizont maaske, kan opnaa en Guds Rang. Dog menes ikke hermed, at det da skal være den Guddom lig, som vi tilbede, eller at det nogensinde skal naa de Intelligenser, der allerede ere langt foran det i Fremskridt; thi at paastaa saadant vilde være det samme som at paastaa, at der ikke var noget Fremskridt udover et vist Trin, og at Frem-

skridt kun karakterisere de lavere Organismer og ringere Forsætter. Vi tro, at der var mere end lydende Malm og klingende Bjælde i Kristi inderlige Ord til sine Disciple: „Vorder I derfor fuldkomne, ligesom eders Fader i Himmelen er fuldkommen."

Men det er uimodsigeligt, at Mennesket i sin nuværende Tilstand er langt fra at være endog forholdsvis fuldkomment. Det er født som en Arving til saavel Svagheder som Fortrin; af mange Slægter af Forfædre; det besidder kraftige Tilskyndelser til at gøre baade godt og ondt, og det synes sandelig, som om det maa lide for Forfædrenes Overtrædelser. Men guddommelige Velsignelser finde ikke altid deres Udtryk i jordiske Velsignelser eller i legemlige Fortrin; for Barnet, som fødes under ugunstige Forhold, kan der, naar alt kommer til alt, tidt frembyde sig Lejligheder, som maaske vilde have været til mindre Fordel, hvis det havde været omgivet af Velstand. Vi tro, at en Fader har en individuel Interesse i sine Børn, og at, naar den guddommelige Dom skal fuldbyrdes, der da vil blive taget Hensyn til de Omgivelser og Tilstande, under hvilke enhver Sjæl levede.

„Mormonismen" antager Læren om Syndefaldet og Beretningen om Overtrædelsen i Edens Have, som den forekommer i første Mosebog, men hævder, at ingen uden Adam skal gøre Regnskab for Adams Ulydighed; at Mennesket i Almindelighed er ubetinget fri for alt Ansvar for den saakaldte „Arvesynd", og at alle kun ere ansvarlige for deres egne Synder; at Gud forud vidste Syndefaldet; at det var det forud beskikkede Middel, hvorved den nødvendige dødelige Tilstand skulde indføres; at den almindelige Frelse eller Genløsning fra Faldets Følger kommer til alle Mennesker uden deres egne Bestræbelser; men at den personlige Frelse eller Redning fra personlige Synders Følger maa erhverves af ethvert Individ ved Tro og gode Gerninger, grundet paa den Frelse, som er bragt ved Jesus Kristus. Vi hævde, at Børn fødes til Verden i en Tilstand fri for Synd; at de som Følge deraf ikke trænge til nogen personlig Frelse; at de, hvis de skulde dø førend Ansvarligheds-Alderen, vilde gaa tilbage uden nogen Besmittelse af jordisk Synd; men dersom de opnaa Ungdoms- eller Manddomsalderen, vil deres Ansvar tiltage samtidig med deres Udvikling.

I Følge „Mormonismen"s Lærdomme var Kristi Formaning om at bede: „Til os komme dit Rige, ske din Vilje som i Himlen saa og paa Jorden!" ikke en Bøn om det Umulige, men en billedlig Fremstilling af det, der skulde ske. Vi tro, at den Dag vil komme, da Guds Rige paa Jorden skal blive forenet med Riget i Himlen, og en Konge skal regere over begge. Kirken anses som dette Riges Begyndelse paa Jorden, skønt den ikke har Myndighed til at udøve eller fordre nogen verdslig Regering eller Herredømme over Jordens Nationer, førend Kongen

kommer. Dog er Kirken ikke des mindre Rigets Begyndelse og Spiren, fra hvilken Riget skal udvikles.

Kirken maa være i direkte Forbindelse med det himmelske Rige, af hvilket det jordiske Rige vil udgøre en Del, naar det er oprettet. Kirken var, saavidt som den var oprettet før Kristi jordiske Mission, af en saadan Beskaffenhed; de bibelske Beretninger ere fulde af Tildragelser om direkte Forbindelser med Profeterne og deres Gud. Skriften omtaler ikke en eneste Uddeling, i hvilken Folkets aandelige Ledere med Hensyn til deres Ledelse vare afhængige af tidligere Beretninger fra forbigangne Tids-Aldre, men det Modsatte var Tilfældet; der er fuldstændige Beviser for, at paa ethvert Trin af Kirkens Historie aabenbarede Himlens Gud sin Vilje til sine jordiske Repræsentanter. Gamle Israel blev i alle aandelige og for en stor Del i timelige Anliggender ledet og regeret ved Aabenbarelsens direkte Ord. Noah var uafhængig af nogen skriftlig Beretning angaaende Guds Styrelse med Adam eller Enok, men han blev ledet af den Guds Ord og Røst, som han repræsenterede. Moses var ikke blot en Teolog, oplært i boglige Krøniker fra tidligere Tider; hans Myndighed var ikke afhængig af, hvad Gud havde gjort eller sagt til Abraham, Isak eller Jakob; han udførte sit Kalds Pligter i Følge de Lærdomme, som han modtog fra Gud, og som hans Embedes Pligter fordrede. Og saaledes kunne vi gennemgaa alle Profeterne, baade store og smaa, ned til Præsten Zacharias, til hvem Engelen forkyndte, at Johannes skulde fødes, og at han skulde være Messiæ Forløber.

(Fortsættes.)

Dødsfald. Det bekendtgøres herved for Slægt og Venner, at Helvig Johansen Degnsgaard afgik ved Døden den 25. April i Logan, Cache Co. Hun blev født den 2. August 1822 i Vindeby, Viborg Amt, Danmark, og annammede Evangeliet 1858. Hun efterlader sig 6 Børn; 2 Børn og hendes Mand møde hende hisset. Begravelsen fandt Sted fra 4. Wards Forsamlingshus, og flere Brødre, som vare bekendte med hende fra deres Missionstid, talte ved hendes Baare, nemlig Raadgiver Rasmus Nielsen fra Logan, Ældste Christoffersen fra Richmond samt Biskopperne Th. X. Smith og John H. Anderson, som alle roste hende for hendes Trofasthed og Gavmildhed baade her og i sit Fødeland. Forsamlingshuset var fuldt af Folk, og en Mængde fulgte hende til hendes sidste Hvilested.

Din Virksomhed glemmes aldrig, kære Moder.

Hvil i Fred! ønskes af Børn, Børnebørn og talrige Venner. (Bik.)

Indhold.

Kobenhavn, 1901.
Udgivet og forlagt af A. L. Skanchy, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).